

Sygn. akt X Ka 324/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

30 maja 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Wydział X Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Przemysław Dziwański

Protokolant: prot. sądowy Karolina Popowska

przy udziale oskarżyciela prywatnego

po rozpoznaniu w dniu 30.5.2023 r.

w sprawie E. M., oskarżonej o czyn z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Piasecznie z 10.1.2023 r. sygn. akt II K 1257/18

orzeka:

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

a) w pkt I łagodzi karę grzywny wymierzając ją w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

b) w pkt II łagodzi obowiązek uiszczenia nawiazki wymierzając ją w wysokości 1000 (tysiąca) zł;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżyciela prywatnego M. A. (1) poniesione przez niego wydatki w postępowaniu odwoławczym w kwocie 840 (osiemset czterdzieści) zł;

IV. zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżyciela prywatnego uiszczone przez niego koszty postępowania w kwocie 300 (trzysta) zł;

V. zwalnia oskarżoną od opłaty od wymierzonej kary grzywny.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	X Ka 324/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Piasecznie z 10.1.2023 r. sygn. akt II K 1257/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>I. obraza przepisów prawa materialnego w zakresie:</p> <p>1) art. 212 § 1 i 2 k.k. polegający na uznaniu, iż czyn przypisany oskarżonej stanowi przestępstwo opisane w art. 212 § 2 k.k. podczas, gdy nie zawiera on znamion przestępstwa, przez to, że opis czynu przypisanego oskarżonej nie wskazuje na znamiona niezbędne do przypisania przestępstwa z art. 212 §2 k.k., a mianowicie jakim szczególnym rodzajem zaufania musi być obdarzony adwokat/sołtys i ewentualnie radny miejski, jakie wymagania i szczególne oczekiwania są mu stawiane, tak by pomówienie mogło narazić go na utratę zaufania, nadto słowa nie zostały wypowiedziane/napisane w miejscu publicznym i nie mogły poniżyć oskarżyciela prywatnego w oczach szerokiego, nieokreślonego kręgu osób,</p> <p>2) art. 213 § 1 i 2 k.k. poprzez zaniechanie przez Sąd, bez względu na to kto napisał słowa wskazane w zarzutach, przeprowadzenia dowodu prawdy w ramach dozwolonej krytyki w zakresie faktycznego: „falszowania dokumentów, czerpania zysków składając fałszywe obietnice i wysypywania zatrutej pszenicy”</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

przez oskarżyciela prywatnego i tym samym nierozważenie przesłanek wyłączających bezprawność działania oskarżonej, zaniechanie dopuszczenia dowodu z zeznań świadków oraz dokumentów złożonych do aktach sprawy, z których wynika, że oskarżyciel prywatny podejmował działania, które w odbiorze społecznym mogły być określane tak, jak wskazała oskarżona,

II. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1) **art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 §2 k.p.k., art. 4 k.p.k., oraz art. 410 k.p.k.** poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, akcentującej okoliczności niekorzystne dla oskarżonej, przy nieuwzględnieniu zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nieopartej na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku postępowania, przy interpretacji wszelkich wynikających z materiału wątpliwości na niekorzyść oskarżonej, jak również poprzez nieuczynienie za podstawę wyroku prawdziwych ustaleń faktycznych, czego szczególnym wyrazem jest:

a) błędne uznanie, iż zeznania oskarżyciela prywatnego są wiarygodne w całości, gdyż są one zgodne, konsekwentne i jednoznaczne, tworzą spójną, powiązaną ze sobą całość pozbawioną istotnych luk czy też rozbieżności, nadto korespondują z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym w sytuacji, gdy treść tych zeznań nie jest spójna i logiczna i zawiera istotne luki

i nie może zasługiwać na walor wiarygodności albowiem Sąd nie dostrzega, że:

- oskarżyciel prywatny sam zeznał, że usuwał wpisy i sam nie wie ile ich było, usuwał też własne jednoznacznie negatywne wpisy o oskarżonej, czym potwierdził niejednoznaczność całej sytuacji, jaka miała miejsce w październiku 2018 r., v/ oskarżyciel prywatny zeznał, że na pewno nie było tak, żeby zareagował zdjęciem i memem na samego kciuka w dół i wpis „porażka”, w sytuacji gdy z dowodów z wydruków z portalu złożonych do wzajemnego aktu oskarżenia wynika to, że oskarżyciel zareagował dokładnie w ten sposób, że pod krytycznym wpisem oskarżonej „porażka” popełnił swoje dwa wpisy polegające na umieszczeniu zdjęcia oskarżonej z kurami opisanego jako „totalna opozycja” oraz memem z Józefem Piłsudskim i opisem „wam kury szczac prowadzić, a nie politykę uprawiać”, co winno wpłynąć na ocenę zeznań oskarżonego,

- oskarżyciel prywatny zeznał, że na bieżąco usuwał wpisy, a z drugiej strony zeznał, że inkryminowane wpisy oskarżonej miały szeroki zasięg, zostały rozpowszechnione w szerokim kręgu odbiorców, co nie jest spójne i logiczne,

- oskarżyciel prywatny zeznał, że jego profil jest zupełnie prywatny, nie jest to profil sołectwa ani stowarzyszenia i że informacje te wyświetlały się również jego klientom, w sytuacji, gdy z doświadczenia życiowego i zasad wykonywania zawodu adwokata wynika, iż relacje adwokata i klienta winny być rzeczowe, oparte na zaufaniu i profesjonalizmie, zaś zawieranie

znajomości na prywatnym profilu na portalu(...)przeczy takim normom, a co więcej zeznania te nie zostały potwierdzone żadnym innym materiałem dowodowym,

- oskarżyciel prywatny zeznał, że wpisy oskarżonej odbiły się szerokim echem wśród rodziny, mieszkańców wsi, znajomych z pracy etc. w sytuacji, gdy z dowodów z wydruków z portalu wynika, że nikt nawet nie zareagował, nie skomentował wpisów oskarżonej i była to wyłącznie dyskusja między samymi zainteresowanymi,

- oskarżyciel zeznał, że wpisy oskarżonej odbiły się szerokim echem, zaś odpowiedzi na te wpisy popełnione przez oskarżyciela prywatnego stanowiące zdjęcia z kurami i memy akurat nikt nie pytał, co nie może polegać na prawdzie i jest nielogiczne, jednostronne i potwierdza niewiarygodność zeznań oskarżyciela prywatnego,

- oskarżyciel prywatny zeznał, że nigdy nie zajmował się sprawami granicy i legalizacji budynku, w sytuacji gdy zeznania te stoją w sprzeczności z innymi dowodami z dokumentów, jak np. zawiadomieniem J. U. do Prokuratury Rejonowej w P., który dokładnie wskazał, że jego zawiadomienie dotyczy geodezji i wspólnej granicy między nieruchomościami, nadto nie sposób dać wiarę takim twierdzeniom wobec faktu, iż oskarżyciel prywatny wraz z rodziną mieszkał w tej nieruchomości i adres ten był adresem jego kancelarii – działalności gospodarczej, co wynika wprost z dokumentu – wydruku z CEIDG złożonego do akt sprawy,

- tut. Sąd wyrokiem z 15 marca 2021 r. w sprawie II W 80/20 uniewinnił

obwinioną wówczas E. M. od czynu z art. 107 kw. i w uzasadnieniu wskazał jednoznacznie, że:

„zeznań G. A. i M. A. (1) nie sposób ocenić inaczej niż jako niezmiennie subiektywnych. odbierających rzeczywistość przez pryzmat niechęci do obwinionej. Strony nie kwestionowały, że konflikt zaczął się kilka lat temu na tle rozbudowy posesji „tym niemniej w zeznaniach pokrzywdzonej oraz świadków M. A. i M.P.ognisko to urosło do rozmiarów niewyobrażalnych zagrażających życiu i zdrowiu mieszkańców posesji (...), podczas gdy najbliższa sąsiadka – W. P. – nie zauważyła, by kiedykolwiek dym z ogniska był problemem. Tym bardziej, iż na potwierdzenie wersji pokrzywdzonej i członków jej rodziny o zagrożeniu zdrowia nie ma obiektywnych dowodów”

„Na marginesie wskazać należy, iż poza pokrzywdzonym i jej synem oraz partnerem nikt nie potwierdził zeznań w tym zakresie”

„Mając na uwadze olbrzymią niechęć prezentowaną wobec obwinionej przez pokrzywdzoną jej syna i partnera trudno uznać ich zeznania za wystarczające do ustalenia tylko na ich podstawie stanu faktycznego zgodnego z ich relacjami. Z uwagi bowiem na konflikt nie są oni obiektywnymi i wiarygodnymi świadkami”

co w kontekście również innych dowodów w sprawie winno prowadzić do wniosku, że zeznania oskarżyciela prywatnego nie zasługują na walor wiarygodności.

b) bezzasadne uznanie, iż wydruki z portalu (...) dostarczone przez oskarżyciela posiłkowego

mogą stanowić wiarygodne źródło dowodowe w sytuacji, gdy nie są to wydruki oryginalne, oskarżyciel jak sam zeznał dokonywał w nie ingerencji kasując część wpisów, a więc brak jest możliwości ustalenia dokładnego przebiegu dyskusji na profilu oskarżyciela posiłkowego i kontekstu tych wpisów,

c) bezzasadne uznanie, że wydruki w portalu jako dowód nie były kwestionowane przez strony, w sytuacji gdy oskarżona dostarczyła dowodów na potwierdzenie, że złożone przez oskarżonego wpisy nie stanowią całości, oskarżony ingerował w nie usuwając część, a sam oskarżony potwierdził tę kwestię swoimi zeznaniami,

d) bezzasadne "wyciągnięcie wniosków z dowodu z pisma Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 27 grudnia 2022 r., w sytuacji gdy z pisma tego jedynie, że na dzień jego sporządzenia nie jest prowadzone postępowanie dyscyplinarne, co nie może prowadzić do wniosku, iż takie postępowania nie były prowadzone, albo że co więcej, na oskarżyciela prywatnego nie nałożono kary dyscyplinarnej, w szczególności wobec treści Postanowienia z dnia 25 stycznia 2021 r. o wszczęciu dochodzenia dyscyplinarnego przez Rzecznika Izby Adwokackiej w W. złożonego do akt sprawy,

e) zaniechanie odniesienia się jakim szczególnym zaufaniem obdarzeni są adwokaci czy urzędnicy samorządowi, jakie wymagania i szczególne oczekiwania są im stawiane, tak by pomówienie mogło narazić ich na utratę zaufania, zaniechanie odniesienia się, że wpisy oskarżonej zostały umieszczone wyłącznie na prywatnym profilu oskarżyciela prywatnego i nie mogły

poniżyć go w oczach szerokiego, nieokreślonego kręgu osób, w szczególności wobec faktu ich kasowania na bieżąco przez samego oskarżyciela prywatnego,

2) art. 170 §1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 §1 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. poprzez oddalenie na rozprawie 24 listopada 2022 r. wniosków dowodowych oskarżonej na kartach 220 i następnych oraz wniosków o przesłuchanie świadków A. A., J. M. i J. R. w sytuacji, gdy dowody te były dowodami prawdy w świetle art. 213 k.k., były istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i stanowiły wyraz inicjatywy dowodowej oskarżonej celem wykazania braku bezprawności jej działania, a w konsekwencji miały wpływ na treść orzeczenia, jak również poprzez zaniechanie inicjatywny dowodowej i nieprzesłuchanie żadnych świadków w sprawie zgłoszonych przez oskarżoną, jak również nieprzeprowadzenie dowodów z licznych dokumentów złożonych przez oskarżoną, w sytuacji gdy były to niezbędne czynności dowodowe w sprawie, a dokonanie ww. ustaleń pozwoliłoby na poczynienie istotnych dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonych ustaleń,

3) art. 410 k.p.k. oraz art. 424 §1 pkt 1 i 2 oraz 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k. poprzez nieprzyjęcie za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy, a także nie zawarcie w uzasadnieniu wyroku wszystkich elementów, które winny w nim się znaleźć, jak również nie odniesienie się do całości materiału dowodowego, co w konsekwencji uniemożliwia merytoryczną kontrolę przez Sąd

Okręgowy, a także uniemożliwia sformułowanie zarzutów co do wyroku, którego podstawy faktyczne nie są znane, co w konsekwencji narusza prawo oskarżonej do obrony, w szczególności poprzez zaniechanie odniesienia się do wpisów samego oskarżonego na portalu, do kwestii usuwania przez niego wpisów niekorzystnych dla siebie wobec oskarżonej, zaniechanie odniesienia się do charakteru i poziomu dyskusji pomiędzy stronami oraz głębokiego konfliktu między oskarżycielem prywatnym, a oskarżoną, które to okoliczności jednoznacznie wskazują, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z subiektywnymi ocenami, uwarunkowanymi indywidualną wrażliwością, doświadczeniami i innymi przymiotami pokrzywdzonego, prowadzącymi do konstatacji, iż wpisy oskarżonej w żaden sposób nie poniżyły czy zniesławiły osobę oskarżyciela prywatnego,

4) **art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.** poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej oraz ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego z pominięciem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w szczególności przyjęciu, że wpisy dostarczone przez oskarżyciela prywatnego do Sądu, manipulowane przez oskarżyciela poprzez ich częściowe kasowanie, a zatem bez poznania całości kontekstu sytuacji, mogą stanowić podstawę skazania;

Powyższe miało wpływ na treść orzeczenia.

III. Na wypadek nieuwzględnienia zarzutów, co do winy oskarżonej,

	<p>rażąca niewspółmierność kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalonych na kwotę 30,00 zł oraz obowiązku uiszczenia nawiązki w kwocie 5.000,00 przy nieuwzględnieniu okoliczności łagodzących, a w szczególności postawy samego oskarżyciela prywatnego dokonującego absolutnie negatywnych wpisów na temat oskarżonej, głębokiego konfliktu stron postępowania generującego sytuację stresową u oskarżonej, uprzedniego uniewinnienia oskarżonej w sprawie o wykroczenie, gdzie oskarżyciel został uznany za niewiarygodnego świadka, a dotyczącego okoliczności faktycznych badanych również w niniejszym postępowaniu, jak również wobec faktu, iż oskarżona jest emerytką osiągającą niewielki miesięczny dochód.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd rejonowy nie obraził art. 212 § 1 ani 2 k.k. Po pierwsze podnieść należy, że w opisie czynu przypisanego oskarżonej zawarł wszystkie znamiona. Do znamion nie należy określić jakim szczególnym rodzajem zaufania musi być obdarzony adwokat/sołtys i ewentualnie radny miejski, jakie wymagania i szczególne oczekiwania są mu stawiane, tak by pomówienie mogło narazić go na utratę zaufania. Właściwym miejscem na wyjaśnienie tych kwestii jest uzasadnienie wyroku.</p> <p>Typem kwalifikowanym zniesławienia (art. 212 § 2 k.k.) jest dokonanie go za pomocą środków masowego komunikowania. Nie ma</p>		

znaczenia czy słowa zniesławiające zostały wypowiedziane/napisane w miejscu publicznym. Istotą jest wyartykułowanie słów za pomocą wskazanych środków. Przez użyty przez ustawodawcę zwrot normatywny „środki masowego komunikowania” należy rozumieć wszelkie środki publicznego przekazywania informacji. Warto podkreślić, że kluczowe znaczenie ma nie masowa dostępność samego medium, ale masowa dostępność informacji przekazywanych za jego pomocą (tak P. Hofmański, J. Satko, *Przestępstwa*, s. 40). Należy do nich także Internet, choć w zakresie jego powszechnej dostępności, a nie prywatnej komunikacji. Bez znaczenia pozostaje przy tym rozróżnienie środków masowego komunikowania na te, w których sprawca ma możliwość naprawienia swojego zachowania (np. usunięcie wpisu), oraz te, w których takiej możliwości nie ma (tak C. Kąkol, *Głosa do post. SN z 29.6.2010 r., I KZP 7/10*). W niniejszej sprawie przedmiotowe treści umieszczane były na koncie portalu (...). Z zeznań pokrzywdzonego wynika jednoznacznie, że wpisy mogła przeczytać każda osoba, która posiada taki program. Idea działania portali społecznościowych takich jak (...), dostępnych ze swej istoty dla nieograniczonej liczby użytkowników, poprzez praktycznie nieograniczoną możliwość wysyłania zaproszeń do grona „znajomych”, wszystkich innych użytkowników tego portalu, którzy widzą wzajemnie wszelkie swoje wpisy, to klasyczne działanie poprzez środki masowego komunikowania.

Sąd rejonowy nie obraził również art. 213 § 1 i 2 k.k. poprzez zaniechanie

przeprowadzenia dowodu prawdy w ramach dozwolonej krytyki. Powszechnie w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że powołany przepis powoduje przeniesienie ciężaru dowodu prawdy na oskarżoną, która musi wykazać, że uczyniony przez nią zarzut jest prawdziwy, tzn. odpowiada obiektywnej rzeczywistości. Konsekwentnie niedające się usunąć wątpliwości co do prawdziwości zarzutu muszą być rozstrzygane na korzyść pokrzywdzonego zniesławieniem (tak W. Kulesza, Zniesławienie i zniewaga, s. 91). W niniejszej sprawie oskarżona nie sprostала zadaniu wykazania prawdziwości swoich twierdzeń. W żaden sposób nie udowodniła, że oskarżony czy to fałszował dokumenty, „czepał zyski składając ludziom fałszywe obietnice”, czy „wysypywał zatrutą pszenicę”. Co do dowodów zalegających w aktach sprawy i niedopuszczenia dowodów z zeznań świadków sąd wypowie się w dalszej części uzasadnienia.

Sąd rejonowy nie obraził art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 §2 k.p.k., art. 4 k.p.k., oraz art. 410 k.p.k. Prawidłowo przeprowadził dowody, a następnie swobodnie je ocenił. Apelujący zarzucił, że zeznania pokrzywdzonego nie są spójne, logiczne i zawierają istotne luki, choć de facto nie wskazał tychże. Sąd okręgowy również nie dostrzegł istotnych niespójności, nielogiczności, czy luk w słowach pokrzywdzonego. Pozostają one zatem pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd rejonowy zbadał oraz uwzględnił okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej. Usuwanie przez pokrzywdzonego części wpisów nie ma znaczenia

dla wypełnienia przez oskarżoną znamion czynu. Nie ma też znaczenia czy profil pokrzywdzonego na portalu (...) był osobisty (osoby fizycznej), czy też należał do sołectwa, czy stowarzyszenia. Nie ma również znaczenia czy ktokolwiek reagował na wpisy oskarżonej, w tym czy je komentował, czy wreszcie jak szerokim echem się odbiły. Z kolei kwestia granicy, adresu zamieszkania pokrzywdzonego, adresu prowadzenia przez niego działalności gospodarczej, czy legalizacji budynku stoi poza zakresem przedmiotowym niniejszej sprawy. Tak więc dowody zalegające w aktach na tą okoliczność nie mają znaczenia dla sprawy. Podobnie poza zakresem przedmiotowym niniejszej sprawy są ustalenia faktyczne i zapatrywania poczynione przez sąd w sprawie o sygn. II W 80/20. Sąd rejonowy prowadząc niniejszą sprawę nie był nimi w żaden sposób związany. Miał za to obowiązek samodzielnej oceny dowodów czemu sprostał.

Sąd rejonowy swobodnie ocenił również wydruki z portalu (...). Zostały ocenione w powiązaniu z dowodami osobowymi i swobodnie dano im wiarę. Kwestia skasowania części wpisów przez pokrzywdzonego została starannie zbadana przez sąd rejonowy i właściwie oceniona. Przypomnieć należy skarżącej, że zadaniem sądu było nie tyle zbadanie „dokładnego przebiegu dyskusji”, lecz ustalenie czy oskarżona wypełniła znamiona czynu zabronionego.

Pismo rzecznika dyscyplinarnego zostało ocenione swobodnie. Natomiast kwestia czy w przeszłości toczyło się przeciwko pokrzywdzonemu postępowanie

dyscyplinarne nie ma znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie. Nawet gdyby takie postępowanie w przeszłości się toczyło pozostawałoby to ambiwalentne do ustalenia czy pokrzywdzony fałszował dokumenty, „czerpał zyski składając ludziom fałszywe obietnice”, czy „wysypywał zatrutą pszenicę”.

Rację ma skarżąca, że sąd rejonowy nie napisał w uzasadnieniu wyroku jakim szczególnym zaufaniem obdarzeni są adwokaci czy urzędnicy samorządowi, jakie wymagania i szczególne oczekiwania są im stawiane, tak by pomówienie mogło narazić ich na utratę zaufania. Jednakże w myśl art. 455a k.p.k. nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424. Godzi się zauważyć, że zgodnie z treścią art. 65 Prawa o adwokaturze na listę adwokatów może być wpisany ten, kto jest nieskazitelnego charakteru i swym dotychczasowym zachowaniem daje rękojmię prawidłowego wykonywania zawodu adwokata. Powszechnie wiadomym jest, że klienci korzystając z usług adwokata powierzają mu swoje sprawy darząc szczególnym zaufaniem. Również społeczność wsi wybierając sołtysa, który będzie ich reprezentował i dbał o ich sprawy, darzy taką osobę szczególnym zaufaniem.

Sąd rejonowy nie obraził art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych na k. 220 i następnych oraz wniosków o przesłuchanie świadków. Uczynił to adekwatnie do tez dowodowych sformułowanych przez obrońcę. Wbrew twierdzeniom apelującego nie były to wnioski

dowodowe prawdy w świetle art. 213 k.k. Tezy na które zgłoszono dowody nie dotyczyły bowiem ustalenia czy pokrzywdzony fałszował dokumenty, „czerpał zyski składając ludziom fałszywe obietnice”, czy „wysypywał zatrutą pszenicę”. Ponadto, jak zasadnie zauważył sąd rejonowy, istnienie konfliktu między stronami było bezsporne.

Sąd rejonowy nie obraził art. 410 k.p.k oraz art. 424 § 1 pkt 1 i 2 oraz 2 k.p.k w zw. z art. 6 k.p.k, art. 7 k.p.k. przez nieprzyjęcie za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy, a także nie zawarcie w uzasadnieniu wyroku wszystkich elementów, które winny w nim się znaleźć, jak również nie odniesienie się do całości materiału dowodowego. Sąd ten odniósł się do dowodów mających związek z zarzutem. W szczególności dał wiarę dowodom osobowym z których to wynika konflikt pomiędzy stronami i usuwanie części wpisów przez pokrzywdzonego. Powtórzyć należy, że zadaniem sądu było nie tyle zbadanie „dokładnego przebiegu dyskusji”, lecz ustalenie czy oskarżona wypełniła znamiona czynu zabronionego.

Zdaniem sądu okręgowego, sąd rejonowy nie rozstrzygał niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej. Sąd ten takich wątpliwości nie miał.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary i środka karnego jest zasadny. Na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można w niniejszej sprawie przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez

sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Wymierzoną przez sąd rejonowy karę nie da się akceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą. Różnica jest o randze zasadniczej. Sąd rejonowy nie określił aby społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonej była szczególnie wysoka. Z oceną taką należy się zgodzić. Oskarżona zamieszczała przedmiotowe wpisy wchodząc niejako w dyskusję z oskarżonym. Ponadto, jak ustalił sąd rejonowy wpisy były kasowane, co ograniczało w pewien sposób liczbę odbiorców. Nie bez znaczenia jest również fakt, że oskarżona pozostaje na emeryturze, a jej dochody są dość ograniczone.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej od zarzuconych jej czynów,
ewentualnie
uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Chociaż zarzuty apelacji częściowo zasługiwały na uwzględnienie, to jej wnioski nie były zasadne. Przyjęcie, że kara i nawiązka były rażąco surowe, nie mogło doprowadzić do uniewinnienia oskarżonej, czy tym

bardziej do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1	Przedmiot i zakres zmiany
wyrok Sądu Rejonowego w Piasecznie z 10.1.2023 r. sygn. akt II K 1257/18	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wobec zasadności zarzutu rażącej niewspółmierności kary i nawiązki karę i nawiązkę należało zmniejszyć. W pozostałej części zarzuty były niezasadne, więc wyrok sądu rejonowego należało utrzymać w mocy. Brak było też innych uchybień sądu rejonowego.	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

III	Sąd zasądził wydatki poniesione przez oskarżyciela prywatnego, gdyż je poniósł.
IV	Sąd zasądził poniesione przez oskarżyciela prywatnego koszty postępowania, gdyż takiego orzeczenia zabrakło w wyroku sądu I instancji.
V	Ze względów słuszności, sąd zwolnił oskarżoną od opłaty od kary.

PODPIS

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżona		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Piasecznie z 10.1.2023 r. sygn. akt II K 1257/18		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana